

Darvasi László

Én semmi nagyon vidám országom

Sem különösebb szerencsétlenség nem volt,
és váratlan sem igazán,
hogy az lett, ami lett.
Miért történt volna másként,
hogy a wurstli, a szellemkastély,
a patak árterén dülöngélő üres házak sora,
a sárgán szomjazó pusztá újra éledt,
és dehogyis akart másféle pásztorokat,
más szabályokat és olyan viszonyokat,
melyeknek a bajlódás volna a legfőbb erénye.
A születés, az élet, a haldoklás legyen ugyanolyan
ismerős, elromolni megtanultunk már,
miért dobnánk sutba azt a rengeteg
tudást és talpraesettséget,
melyet, akár a trágya dombját, fölhalmozhattunk.
Könnyű tekintettel nézni a penész útját a testen,
kántálni ismerős átkokat,
sarat loccsantani a piruett alá.

A nemzeti raktár ajtaja csak leng a szélben,
a nyikorgás himnusz,
az arzenál nonstop kölcsönözhető.
Isten, lábhoz, ülsz.
Túl foglak élni.
Meg fogom úszni.
Nem én, nem mi, nem én, ők.
Mindig csak ők, a mások, a nem olyanok,
a másmilyenek, rettegjél már,
hogy olyanná válsz,
amiért felelni kell.

A működéshez nem szív kell, hanem maga a működés.
Sem nem szív, sem nem lélek
nem kell ahhoz, hogy legyél,
részt venni a szépséges élet körforgásában,
enni a kertből, falvakból, városból,
a földből, tavakat inni ki,
ahogy tányérból hörpöli

az utolsó nyeletet, ízletes, kérlek,
mintha drága édesanyám, az.

Dehogyan kell valamilyennek lenni, ugyan.
A rendszer sem valamilyen, csak működik,
Ilyen egyszerű tánc, hosszabbított báli
szezón, lassúzás a milyen, ilyen,
valamilyen parketten egy valamilyen táncos műsor,
milyen varieté, milyen pernyével díszített annabál,
kaviáros sültvér, tepertő tejszínhabbal,
disznósajtba akadó műköröm,
férfimakkon villanó konfetti,
ilyen egyszerű mixer,
csak működjön, hozzon és vigyen,
folyjon a szállítás, a csoportosítás, kérlek,
haladjon, menjen, jöjjön,
kérem a hullámot, a mozdulást, tegye a dolgát.
A rendszer élelmes különben, életrevaló, vitális,
megvan a magához való esze,
eszes, rafkós, furmányos legkisebb királyfi,
mert a működés ilyen.
Édesanyaként és édesapaként vigyáz,
bármianya, bármiapa óvja bármigyermekét,
az isten áldjon meg,
csak ne legyél valamilyen,
ilyen, olyan, amolyan,
minek,
nem kell ez.
Adunk beszédet, adunk arcot,
szonokat adunk, skanzenzt távkapcsolóval,
pénzt adunk,
mennyi kell,
ne alkudozz,
legyél hasznos,
azt értsd meg, hogy ha pocsolóba is
tévedhetsz, a sárba, mocsárba,
megtévedni, a picsába, hát istenem.
De. Ki fogunk onnan, bárhonnán, akármi szarból emelni,
a rendszer megment, mentőöv és glória,
bármianya és bármiapa,
ki fog fertőtleníteni, meg fog gyógyítani, jegel,
főltöztet, újra táncolhatsz majd, egy másik varietében,
földrészen, feladatban, ügyben,
és a szíved helyén az ingát újra löki,
lengjél már, bazmeg, vadászni, na, na, azt egy kicsit
később, hogy gondolod.

Ja, és ez itt humoros is.
 És tényleg az, szétkúrom a kurva agyadat,
 moslékot szívószállal,
 de ez egy vicc, milyen jó vicc,
 kolbásztöltés közben,
 milyen jót enne magából, hahaha,
 az a legjobb vicc, a kibaszás,
 végig reccsen hátán az öltönyzakó,
 ahogy belenevet,
 ez egy vicces, vidám, nevetős, kacagós szitu-
 áció, kuncogó állam, kacagó apparátus, csapat,
 család, tagok, küldöttek, hú szolgák,
 szállnak hahotázva,
 kisfröccs vagyok, hóóóóószülépeééééé, spricce, spricce,
 buborék,
 buborék.

A rendszer végül is választott,
 és hát kit választott volna, mint maga-magát.
 Dönteni sem kellett, elérni,
 eltéveszteni vagy újra tervezni.
 Jöttél magadtól, kedvesem.
 Hívunk sem kellett.
 El se mentél, nem is mehettél,
 meg minek, jöttek ide a
 működési szabályzattal a Napkirályok, nem?
 [Jóska, bazmeg, hányszor mondtam,
 hogy kapsold föl nekik a Napot!]

Idő telése, múlása, idő
 percben, órában, örökkévalóságban.
 Ugyan, a rendszernek ideje sincsen,
 nem is volt, nem is lesz,
 csak van.
 Semmi nem indokolja, hogy így legyen,
 de azt se, hogy ne legyen így,
 tessék mondani, hol akkor a cáfolat.
 Nincsen.
 Ennek nem így kell lennie, csak így van,
 ez elég. Ennél jobb érvet, két pöpec öltöny sem
 találhat pezsgőt hugyozás közben a pártvécebén.
 Autód?
 Ja, beleférhátranégyvadáspuskaakétkakkal.

A rendszer olyan, mintha lenne, de nincsen.
 Ők nincsenek, te sem, én sem, üres.

Egy plakátok mögött tátogó, üres ország.
Semmiség az egész.
Hol, bárhol, ki, akárki,
mikor, most vagy soha,
soha.

Nem öltek meg senkit talán.
Csak az életét vették el,
a reményt, hogy túllát majd magánál,
a szükség hullámzó gazverésén,
túl azon, ami van, ami volt, ami lesz,
hogyan a vályúnál tovább tart a világ.
Azt mondja, nem mond ilyet,
mit mond, nem beszél,
nem mond semmit,
mindent mond,
kell, nem kell, felesleges,
minden csópp, morzsa számít,
nagyon rendes emberek,
jóavalók, tisztességesek, becsületesek,
térdeljenek le.
Álljatok be sorba,
haladj már, bazmeg,
csapó.
Jut mindenkinek,
finom, ízletes, fűszerezett,
mi jut. Jutott.
Hiszen már meg is etted,
nem baj, van
repeta, van repe,
van rep.
Minden van, ami nincsen.

